NYHETSBREV *INDIEN*

Utgivet av Indienspecialisten EMPATUM
Engelbrektsgatan 39, 114 32 Stockholm.
Tel 08-411 04 08. E-post: nyhetsbrev@empatum.se
Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl
Hemsida: www.empatum.se

Nr 4 2016

Utkommer 5 gånger per år

Tjugoandra årgången

GENERAL SALES TAX

Äntligen har General Sales Tax (GST) röstats igenom i det indiska parlamentet! Klockan 21.40 den 3 augusti i år fattades det slutgiltiga beslutet i det indiska parlamentets överhus, Rajya Sabha. Detta var ett efterlängtat beslut som nästan alla väntat på i flera år. GST motsvarar närmast vår moms.

Men varför längtade alla efter införandet av moms? Jo, den indiska GST kommer att ersätta de delstatliga omsättningsskatterna, som dels var olika i varje delstat, dels olika för olika varor inom delstaterna. Detta gav upphov till en enorm byråkrati och även handelshinder mellan delstaterna. Det förekom även "oms-smuggling" av varor mellan delstater. Alla som rest på landsvägarna i Indien har sett de långa köerna av lastbilar vid delstatsgränserna. De väntade där för att deklarera och betala oms på lasten i den delstat de skulle köra in i.

Den nya GST kommer att uppbäras av centralregeringen och sedan distribueras ut till delstaterna. Vissa detaljer återstår att besluta om.

"Indien har äntligen undertecknat ett frihandelsavtal med sig självt" utbrast Ravi Venkatesan, ordförande i Bank of Baroda och styrelseledamot i Sweden-India Business Council. Det har sagts att det ibland kan vara svårare att handla inom Indien än att handla med ett annat land. Det skall det bli ändring på nu.

Beslutet måste ratificeras av minst hälften av delstatsparlamenten innan det kan genomföras. Man siktar på att skattereformen, som innebär att all delstatliga oms slopas, kan träda ikraft den 1 april 2017.

Om man försöker beräkna den genomsnittliga skattesatsen på den nuvarande omsen (eller omsarna) så hamnar man på 24-26 %. Den nya GST kommer att ligga på 18 %. Under de fem första åren kommer centralregeringen att kompensera delstaterna för eventuella förluster.

Ny bok:

PÅ SPANING EFTER DET NYA INDIEN

Så heter en ny bok, skriven av ingen mindre en Svensk-Indiska Fören ingens ordförande Henrik Sundbom.

Boken lanserades den 30 aug på Östasiatiska Muséet. Henrik Sundbom berättade att han navigerar mellan T-shirtsfabriker och grönsaksmarknader, mellan tempel och kaffebarer. >Detta kombineras med analyser av globaliseringens effekter och de många utmaningarna i ett land där ingen vill betala skatt.

Vid lanseringen deltog även en panel bestående av Charlotte Bohman, generalsekreterare i utvecklingsorganisationen Hand in hand, Jonas Hellman, medgrundare av analysföretaget United Minds och nyss hemflyttad efter 4 år i Indien samt Henrik Thomé, grundare av den globala telefontjänsten Sonetel med säte i Indien.

Alla var positiva till Indiens framtidsutsikter, men betonade också de stora utmaningar som Indien står inför. De var också försiktigt positiva till premiärminister Narendra Modi och hans reformer. En intressant sak som alla också var överens om är att indierna är enastående entreprenörer, inte minst de fattiga. De är duktiga på att se affärsmöjligheter, vilket har lett till att Indiens informella sektor är enorm. Den betalar nästan aldrig skatt och har ofta usla arbetsvillkor, men den försörjer sina deltagare och ger dem mat på bordet. Boken kommer att recenseras i nästa nummer av Nyhetsbrevet.

"BUDDHAS LIV I SYMBOLER"

Så heter en föreläsning som hålls på Östasiatiska muséet. Lotusblommor, hjul och träd är välkända buddhistiska symboler. Vad berättar de? Föredrag med religionshistoriker Klemens Karlsson om Buddhas liv och de äldsta kända bilderna.

Tid: 27 sept kl 18.00
Plats: Östasiatiska Muséet Skeppsholmen, Stockholm
Entré: 80 kr.

GLÖM EJ ATT MEDDELA NY E-POSTADRESS!

INDIEN

historisk översikt
det moderna Indien
hinduismen
kastsystemet
livsattityder
etikettsregler
bilder av Indien

av Indienanalytikern David Ståhl
Häftad, v + 130 sidor med kartor
Stockholm 2006
ISBN 91-631-9522-4
Beställes enklast via AdLibris

Detta Nyhetsbrev aviseras till 2.437 mottagare. Därtill kommer de som själva hittar Nyhetsbrevet på Empatums hemsida.

DEJTING GÖR INSTEG

I det snabbt växande Indien håller sysslan med att finna kärleken på att revolutioneras. Sporrade av appar som Tinder, Woo och TrulyMadly, är den gamla traditionen av arrangerade äktenskap på väg att ge vika för en ny, västerländsk stil med dejting. Alltfler människor väljer att dejta för skojs skull, utan syfte att ingå äktenskap. Exponering för västerländsk kultur har medfört en gradvis nedbrytning av den traditionella indiska familjen. Arrangerade äktenskap har blivit mindre formella och fler ungdomar väljer att leva separat från sina föräldrar eller svärföräldrar. Dejting och sex utanför äktenskapet blir allt vanligare.

Yusuf Khan är 24 år - hög tid, enligt hans föräldrar, att börja leta efter en fru. Om han inte kan passa in det i sitt upptagna arbetsschema, säger de att de kan börja fråga runt bland släktingar och vänner efter en lämplig match. Khan berättar det inte för sina föräldrar, men han går på minst en ny Tinder-dejt varje månad. Trots påtryckningar från familjen har han ingen brådska att gifta sig. "Just nu jag dejtar jag för nöjes skull. Jag gillar att träffa nya människor, någon intressant, någon kul ", säger han.

För Khan gör dessa konservativa attityder det extremt svårt. Liksom många unga indier bor han med sina föräldrar. Att berätta för dem att han skall gå på en dejt är uteslutet, för att inte tala om att ta hem flickan om dejten går bra. Sex måste ske i baksätet på en bil eller på ett hotellrum. "De flesta hotell ger dig inget rum om du är ett ogift par", säger han. "Så jag måste gå till ett ganska dyrt hotell."

Möjligheterna till dejting är små och chanserna att möta människor är få. Taru Kapoor, chef för Tinder Indien, säger: "Önskan att få kontakt med andra människor är mycket naturlig. I Indien är det särskilt svårt att träffa någon utanför din omedelbara umgängeskrets. Du kan träffa någon i skolan eller högskolan eller på jobbet - och redan det anses vara ganska avancerat. Särskilt för kvinnor, de kan inte gå fram till en pojke och säga hej. Det är besvärligt".

"Att hitta kärleken själv är mycket svårt. Antingen väntar du på att det ska hända, eller så har du accepterat tanken att dina föräldrar kommer att välja äktenskapspartner för dig. Det finns mycket lite enskilt manöverutrymme. Dejtingprogram som Tinder ger människor mer kontroll över vem de möter och vem de dejtar "

Förkortat ur Guardian den 9 juli 2016

Nyhetsbrevet har flera gånger tidigare haft artiklar om indiernas sexliv - ett intressant ämne! Senast i nr 4/2015, bokrecension i 2/2010.

NY RIKSBANKSDIREKTÖR

Urjit Patel har utnämnts till Governor i Reserve Bank of India, dvs chef för indiska riksbanken. Han efterträder därmed Raghuram Rajan (som har besökt Sverige, se Nyhetsbrev 4/2015). I regel sitter chefen i två perioder om tre år, dvs sex år sammanlagt, men Mr Rajan avgick efter endast en period. Det har spekulerats mycket om orsaken till detta i både indiska och utländska media. Den vanligaste spekulationen är att premiärminister Modi är missnöjd med Mr Rajan och har avskedat honom. Mr Rajan skulle ha varit alltför frispråkig, och att Premiärminister Modi vill begränsa Reserve Bank of Indias oberoende.

Fakta är att officiellt har Mr Rajan avsagt sig ett omval, och avgår därmed till synes frivilligt. Varken premiärminister Modi, någon annan regeringsrepresentant eller Mr Rajan har ventilerat något missnöje. De bakomliggande orsakerna till Mr Rajans avgång är än så länge okända.

Men faktum är att den nye guvernören, Mr Patel, har varit vice riksbankschef under Mr Rajan, han har studerat i Yale och Oxford och dessutom varit direktör i Reliance Industries som hör till Mukesh Ambanis företagsimperium. Kommentarerna i ekonomipressen framhåller ofta att Mr Patel är ganska lik Mr Rajan. Riksbankens inflationsmål, och sätt att uppnå det, kommer att fortsätta.

Ett annat problem är de många "dåliga lån" som de statliga indiska bankerna har utestående. Mr Rajan uppmanade bankerna att driva in dessa. Alla hoppas att Mr Patel skall fortsätta i hans fotspår även här.

TÅGET FULLBOKAT? FLYG ISTÄLLET!

Om du har en väntelistad tågbiljett i AC klass (den högsta klassen) kan du i stället konvertera den till en flygbiljett med Air India. Om biljetten gäller 1:a klass så får du betala en mindre mellanskillnad. Flyget måste gå inom 24 timmar efter tågets avgång. Biljetten ombokas på Railway Catering and Tourism Corporation (IRCTC):s internetsida. Allt detta enligt en ny överenskommelse mellan indiska järnvägen och Air India. Indiska tåg har oftast en lång väntelista, så detta är en vinst för både Air India och passagerarna.

TREVLIGT FLYKTINGLÄGER?

Det händer lätt att västerlänningar - och framför allt snälla svenskar - inte alltid uppfattar proportionerna på saker och ting i utvecklingsländer. Ett intressant inslag i Aljazeera TV illustrerade detta.

Det var ett reportage från ett stort flyktingläger i utkanten av Karachi. Det såg förfärligt ut med primitiva tält, gyttjiga vägar, avsaknad av toaletter och dricksvatten m.m. Invånarna, som är flyktingar från den stora översvämningen i Pakistan för några år sedan, dessutom utökade med flyktingar från jordbävningen i norra Pakistan, var inte odelat missnöjda.

Jovisst saknas det vatten och avlopp, men det gjorde det hemma i byn också. För de flesta barnen är det första chansen i livet att få gå i någon av de skolor som drivs i lägret av ideella organisationer. Dessutom finns det några läkarmottagningar i lägret. I hembyarna fanns inga skolor. Dessutom finns något annat i lägret som är helt nytt i de flestas liv: en biograf! Den är mycket uppskattad av både barn och vuxna. Många vuxna män har för första gången hållit pengar i handen eftersom de har kunnat få enkla jobb utanför lägret. Så trots de primitiva förhållandena i flyktinglägret och trots att några barn har omkommit då de sprungit ut på motorvägen som löper strax intill det, så är många relativt positiva till livet i lägret.

Nu vill regeringen att invånarna skall flytta ut ur lägret tillbaka till sina hembyar. Men många tilltalas inte alls av detta, det skulle innebära ett steg bakåt. En intervjuperson sade att hemma i byn är han skyldig sin jordägare 200.000 rupier, "Jag tänker absolut inter återvända till det!"

INDIENS LANDSBYGD - EN ENORM POTENTIAL!

Ungefär 850 miljoner indier bor på landsbygden och 60 % av dessa arbetar inom jordbruket. Det är ett ganska magert levebröd - 80 % av Indiens fattiga (enligt Världsbanken definition) bor på landsbygden. Bönder är fattigare än stadsbor i hela världen, men skillnaden är större än världsgenomsnittet i Indien: en bondes årsinkomst, inklusive den mat han äter från sin egen gård, motsvarar två månaders minimilön i Mumbai. Den största orsaken till detta är låg produktivitet, en indisk bonde odlar 46 % mindre ris och 39 % mindre vete per hektar än sin kinesiske motsvarighet. Mindre än hälften av åkerarealen i Indien är konstbevattnad.

Indiska bönder är ofta "bundna" till lågavkastande grödor som ris och vete. Detta trots att marknaden i högre grad efterfrågar frukt, grönsaker och kött. Men för att växla över till detta erfordras bra vägar, kyltransporter, kyllagring och tillgång till banklån. Endast 10 % av de pengar som staten spenderar på jordbruket är investeringar, resten är olika subsidier och välfärdsprogram, som ofta visar sig vara ineffektiva. Dessutom har Indien, i motsats till många andra länder, förbjudit genmodifierade grödor utom bomull. Bomull är också den enda gröda som har haft en snabb ökning under de senaste åren.

Ett sätt att göra landsbygdsbefolkningen rikare vore att göra dem till stadsbor. Men politiker med romantiska idéer om livet på landsbygden har försökt förhindra urbanisering. Urbaniseringen i Indien är betydligt lägre än i Kina och Indonesien. Att flytta till en stad har blivit lättare p.g.a. bättre vägar och telekommunikationen, men många statliga sociala förmåner är tillgängliga endast i det distrikt där man är skriven, vilket har en inlåsningseffekt.

Många små självägande bönder skulle vilja sälja sin jord och flytta till sta'n, men kan inte eftersom de saknar officiell lagfart. Detta gör det även riskabelt att arrendera ut jorden eftersom det kan bli svårt att bli av med arrendatorn. Dessutom är de arbeten som finns i staden oftast inom den inoffi-ciella sektorn och saknar anställningstrygghet. Eftersom jordlotterna är små - och blir mindre för varje generationsskifte - så minskar lönsamheten och det blir svårare att finansiera utrustning.

Men vad kan då göras åt allt detta? Se till att brukarna får lagfart på sin egendom, inte helt lätt men långtifrån omöjligt. Inför en skördeförsäkring, som antagligen måste subsidieras av staten. Inför någon form av arbetslöshetsförsäkring för dem som flyttar in still staden. Bygg ut infrastruktur i form av vägar och kyltransporter. Tillåt åtminstone vissa genmodifierade grödor. Precis som Indien kan leva på arbitraget inom tjänstesektorn (= att det är billigare att utföra tjänsterna i Indien) så skulle man kunna göra samma sak med jordbruksprodukter. Indien skulle kunna bli världens kornbod - den jordbruksminister som gjorde något åt detta skulle bli historisk!

BALACHANDRA AMBAJI PAYAR

Balachandra Ambaji Payars bananplantor är frodigt gröna - trots det uttorkade landskapet runtomkring. Små chilliplantor växer i skuggan under bananerna. Payar har installerat ett enkelt bevattningssystem där vattnet pumpas upp ur en källa och sprids i små droppar genom perforerade slangar. Bananerna och chillin ger fyra gånger högre inkomster än det ris och hirs han odlade tidigare då åkrarna inte var bevattnade. Bevattningsanläggningen kostade 36.000 rupier, det mesta betalades av en frivilligorganisation.

Men saker och ting är inte bara dåliga: Förr i tiden orsakade en dålig monsun nationell lågkonjunktur. Så är det inte längre, det orsakar endast lokala problem.

Fritt efter Economist, 30 april, 2016

VI ÄR BÄST PÅ INDIEN!

Delhi, *Amritsar, Ahmedabad, Nagpur, Mumbai, Goa, Kolkata, Hyderabad, Bangalore, Thiruvananthapuram, Kochi, Chennai och Kozhikode* samt *Kathmandu och Colombo.*

Endast ett byte från Sverige!

Du kan flyga ut till en ort och tillbaka från en annan.

Från Skandinavien flyger Qatar Airways dagligen med den senaste,
modernaste och mest miljövänliga flygplansmodellen, Dreamliner B787.

Vi är bäst - men inte dyra!

QATAR AIRWAYS القطرية

oneworld

www.qatarairways.com
Tel 08-402 00 80

MODER TERESA HELGONFÖRKLARAD

Den 4 september helgonförklarades Moder Teresa av Påve Franciskus. Vad innebär det då att bli helgonförklarad? Jo, det innebär att man har lyckats konstatera att personen i fråga har blivit upptagen till himlen, i stället för att vistas i skärselden fram till Domedagen. Detta konstaterar man bl.a. genom att se om det presumtiva helgonet kan uppfylla böner och/eller uträtta mirakler efter sin död. För att kunna göra detta måste man vistas i himlen. Den protestantiska kyrkan har inga helgon, ej heller tror man på skärselden.

I Indien, och runtom i världen, anses Moder Teresa vara en helig person. I Indien behandlas hon på samma sätt som de talrika gurus dom finns där. Men hon har också kritiserats. Hennes radikala gärning har utmanat både övriga kristna, politiker och intellektuella. Då och då dyker det upp artiklar som försöker förminska hennes gärning. Från vänsterhåll surar man över att hon bara behandlade symptomen (dvs hjälpte de fattiga) men inte orsakerna till fattigdomen (dvs gjorde revolution, arbetade politiskt). Hennes sjukhus har kritiserats för att vara omoderna, ovetenskapliga etc. Men då glömmer man hennes största gärning var att ge de döende ett värdigt slut, inte medicinsk vård i vanlig bemärkelse. När det gäller den politiska kritiken så har Moder Teresa hjälpt betydligt fler fattiga än världens alla vänsternissar sammantagna! Hade de fattiga varit gladare utan Moder Teresa men med ytterligare en Arundhati Roy?

Kumbh Mela i Ujjain 2016:

VÄRLDENS STÖRSTA RELIGIÖSA FESTIVAL - 2

I Nyhetsbrev 2/2016 hade vi en lång skildring av **Jonas Bernholm** av Kumbh Mela i Nasik. Nu har han närvarat även vid Kumbh Mela i Ujjain, som han skildrar här. Samtliga nämnda gurus kan googlas.

Ujjain är en av Indiens sju heligaste städer, med ½ miljon invånare varav 150.000 muslimer och resten hinduer. Det saknas större industrier och man har bara en mindre universitetsfilial. Skillnader i inkomst och levnadsvillkor förefaller vara relativt små. Var 12:e år förvandlas denna sömniga indiska landsortsstad när cirka 20 miljoner människor invaderar staden under Kumbh Melan.

Det 30 kvadratkilometer stora festivalområdet ligger väster om floden Shipra i Ujjains norra delar. Festivalområdet var betydligt större än 2015 års Mela i Nasik. Förberedelserna var dock sämre än i Nasik. I ytterområdena kunde man ibland se en välkomnande portal, men tältet saknades. Eller så dök gurun aldrig upp. Badområdet utgjordes av floden Shipras milslånga väg genom staden. Den är sällan bredare än 75 meter och kantas av skyddande järnräcken en bit ut i vattnet. Den föreföll flyta från söder till norr, och var alltså minst förorenad i de södra delarna.

Över 30.000 poliser och militärer hade kommenderats till Ujjain från hela delstaten Madhya Pradesh för att hålla ordning. Poliserna bodde i egna tältläger.

Det fanns ett otal vattenkranar eller vattencisterner på festivalområdet. Man hade inte sparat på några ansträngningar. Jag brukade dricka 5-6 liter om dagen (buteljerat vatten) när det var som varmast.

Badandet var en höjdpunkt. Familjer om 3-5 personer anlände på en motorcykel. Kvinnorna badade i saris och männen använde badbyxor eller kalsonger, medan barnen badade nakna. Alla var på ett strålande humör och många ville addera en långväga gäst på självporträtten.

Det var dock nästan omöjligt att få en överblick över festivalområdet. Trängsel omöjliggjorde snabb transport med taxi. Polisen stängde ofta av gator och provisoriska vägar och tvingade folkströmmen i en annan riktning. Det fanns inga engelskspråkiga kartor uppsatta eller till salu. Turistbyrån hade stängt och på festivalkontoren talades det ingen engelska. Cykel var det ideala fortskaffningsmedlet. Cykeluthyrning saknades så jag köpte en begagnad för 240 kr.

I Nasik hade man separerat Shiva- och Krishna-anhängarna. De mest hårdföra Shiva-anhängarna, *Naga Babas,* höll till i Shivas stad Trimbakeswar, ett par mil från Nasik. I Ujjain hade de istället fått hedersplatserna närmast floden Shipra i tält av militärmodell, som kunde rymma ett dussintal babas. Ena tältsidan, som vette mot gatan, var öppen. Det var som att stirra in i ett vardagsrum. I tälten satt gäng med nakna babas, ofta rökande hasch och smorde in sig med aska från den ständigt brinnande elden. De småpratade med och välsignade åskådarna. Några tillbringade dagar och nätter stående med hjälp av en gunga, som såg ut som en talarstol. Annars såg jag inga fakirer eller självplågare.

I området rådde stor trängsel. Många ville se denna del av den indiska befolkningen som tagit avstånd från globalisering, konsumism och karriär. Nu hade de lämnat sina grottor i Himalaya eller de begravningsplatser och likbål där de mediterade över livets förgänglighet.

Det var betydligt fler Naga Babas i Ujjain än i Nasik. All denna manliga nakenhet hade lockat många mödrar med tonårsdöttrar. Kanske som en del i en (avskräckande?) sexualundervisning. En storväxt man ställde sig bredbent upp, helnaken förutom ett stort hänglås piercat i könsorganet. Ville han visa att han i sitt andliga arbete övervunnit könsdriften? De framförvarande kvinnorna vek sig nästan dubbla av förvåning och förtjusning vid åsynen.

En guru från Rajasthan, som jag vanvördigt kallar för ”Berlusconi” och som deltog i Nasik drog även här stora åskådarskaror. Han föreföll mycket framgångsrik och hans satsang var en smakfull blandning av smörsång och tal ackompanjerad av en bra orkester och samtidigt sänd över internet.

En ny bekantskap var Swami Parmanand Giri Maharaj Ji. Han var lågmäld och sades ha 50 års erfarenhet att leda sina lärjungar till upplysning. Hans arbetssätt, enligt en skrift på engelska, påminde om zenbuddhismen där förnuftet utmanas tills det ger upp och djupare insikter och upplevelser tränger fram.

En guru som i folkmun kallades för Maharaj Ji hade ett jättelikt område med 3-4.000 åhörare varje eftermiddag. Enligt dessa var han kolossalt rik både på framgång och pengar. Han var i 60+ åldern och hade åldrats med ett stort och avundsvärt behag. Inga rynkor av bekymmer eller vrede hade fastnat i hans ansikte. Han delade på uppmärksamheten med kollegan, den yngre Swami Avadheshanand Giri.

Paramahansa Yogananda representerades både av Self-Realization Fellowship och utbrytargruppen Ananda Sangha.

Mycket böcker såldes även av likaledes avlidne Shiram Sharma Acharyas lärjungar. Denne hade skrivit 3.000 böcker under sin livstid. I sin självbiografi berättar han att hans guru inte fanns i fysisk form. Denne kallade Sharma med jämna mellanrum till Himalaya och visade sig för Sharma och gav honom nya arbetsuppgifter. Sharmas liv och imponerande livsverk förefaller vara en triumf för självdisciplin och viljestyrka. Högkvarteret finns i Shantikunj i Haridwars norra del. Där bedrivs även forskning i medicin och hälsokost och i alternativ energi.

Tiden när en guru ackompanjerade sig själv med ett entonigt harmonium är förbi. Nu lägger man mycket tid och kraft på arrangemang med olika rytminstrument och ackompanjerar med elpiano eller synt. Dessa välljudande bhajan-orkestrar lockade in besökarna i tälten och sen bjöds ofta på en stillsam musikalisk bakgrund när gurun talade.

En pigg och framåt kvinna i 30 årsåldern kan beskrivas som en disco-guru. Med uppmuntrande tillrop fick hon upp även 70-åriga kvinnor på ”dansgolvet”, till ett dock synbarligen ganska magert budskap.

I Nasik förklarade Shri Ashutosh Maharaj Jis lärjungar att han inte kunde närvara då han befann sig i samadhi (= ett förhöjt medvetandetillstånd). Samadhi kan även betyda den plats där ens kropp (eller aska) vilar i frid. Nu berättades att Ashutosh befann sig i ett långvarigt samadhitillstånd. Han har lovat sina lärjungar att vakna upp igen, men han har inte talat om när. Det finns intressanta anekdotiska beskrivningar om hur heliga män i Himalaya låtit frysa sig inne under långa tider i grottor under samadhi.

På några tusen meters höjd i Himalayas bergstrakter finns ideala förhållanden för att bevara en kropp. Temperaturen är låg liksom luftfuktigheten. De förhållandena råder nu under Ashutoshs samadhi som startade i januari 2014. Hjärtat slår inte längre. Under tiden kommunicerar han enligt sina närmaste lärjungar via drömmar och visioner.

Västerländska läkare har under 1900-talet registrerat hur yogis fått sin hjärtverksamhet (och andning) att sakta ner och upphöra. Det finns flera fall där kända gurus dödförklarats under ett samadhi-tillstånd.

Oberoende läkare har dödförklarat Ashutosh. Dödsorsak var en hjärtattack. Om man gjort alla nödvändiga medicinska undersökningar och konstaterat att Ashutosh är kliniskt död vore det en sensation om han kommer tillbaka igen.

Det sägs att Ashutosh vill visa att de heliga indiska skrifternas visdom gäller även i vår tid. Under Melan bar många T-shirt med hans bild. Han har blivit en symbol för hindunationalisterna. I Nasik hade hans grupp ett ganska litet, undanskymt tält. I Ujjain var tältet mycket större, och området var fullt med folk.

En av Melans mest framträdande gurus var Swami Nithyananda. Hans stora utställningslokal var alltid proppfull. Han hade också flest västerländska anhängare boende hos sig. Jag träffade på två stycken som just då diskuterade huruvida de skulle flytta och ta in på ett tre eller fem stjärnigt hotell… Nithyanada har en världsomfattande rörelse med filialer i många länder. Hans yogateknik utlovar levitation (flygförmåga) och öppnande av det s.k. tredje ögat.

Hans Ganga Harishewa har sitt ashram i Bhilwala, Rajastan och hade även anhängare i Spanien. Han pratade en hygglig engelska. Jag fick mat och en keps av honom.

En intressant ny bekantskap var Pilot Baba. Han är indisk krigshjälte och var född i ett av de indiska kungahusen. Nu arbetade han tillsammans med japanskan Yogmata Keiko Aikawa. Dessa båda hade begravts levande under land och vatten i samadhi-tillstånd. Jag ställde mig i en kö utanför en dörr med texten ”Doorway to your karma”. Därinne satt Pilot Baba omgiven av äldre lärjungar och bilder från hans tid i det indiska flygvapnet. Han tog emot nya adepter och frivilliga penninggåvor.

Ujjain är en stad som lever på sina pilgrimer. Jag antar att antalet besökare under Ujjains Kumbh Mela kunde bli cirka 20 miljoner vid ett och samma tillfälle. Andelen utländska besökare var försumbar. Utlänningarna syntes framför allt i festivalens yoga-avdelning och hos ISKCON eller så bodde de hos sin guru i Swami Nithyanandas stora tältläger eller i ett ”Rainbow Camp” anordnat av Satya Sai Babas lärjungar.

Varför hade så få kommit dit? Med tanke på yogans popularitet borde de räknats i 10.000-tal. Den viktigaste anledningen är nog att engelska inte längre är obligatoriskt i skolorna i delstaten Madhya Pradesh. Förut kunde man alltid träffa engelsktalande indier på gatan eller på en buss- eller tågstation. Inte en enda engelskspråkig stadskarta fanns att köpa och på Googles karta kunde man försöka navigera efter de hotell som hade engelska namn. Det fanns inga engelskspråkiga gatuskyltar. Och nästan inga gurus talade engelska. Under en månad träffade jag bara tre personer på gatan som talade så bra engelska att man kunde föra ett givande samtal med dem.

En Kumbh Mela kan jämföras med en popfestival fast med flera hundra scener. Det kräver en katalog med tidsangivelser och kartor – allt detta saknades för oss icke hinditalande. Jag såg bara en enda skylt som märkte ut riktningen mot floden Shipra. Jag har aldrig gått eller cyklat vilse så ofta som i Ujjain. Efter mörkrets inbrott var det snarare regel än undantag att man villade bort sig. Försökte man cykla tillbaka samma väg man kommit var den ofta avstängd av trafikpolisen. På lyxhotellen kunde man få hjälp av engelskspråkig personal. Men där hade man höjt rumshyran från knappt 400 kr/dag till 1600 kr/dag.

I Ujjain drog ett häftigt åskväder med regn och kastbyar in den 5 maj. Flera portaler hade störtat omkull när de förvandlades till vindfång. C:a åtta personer klämdes ihjäl eller dödades av elstötar. Extra illa blev det om man placerat statyer av exempelvis elefanter högst upp på portalerna. Cirka 10 % av alla tält hade någon form av skada. Tältduken hade blåst sönder, men i några fall hade hela tältet störtat in. Bambustavarna hade förvandlats till plockepinnar. Men mycket hade klarat sig bra. Ett av jättetälten för över 5.000 personer var oskadat liksom en 20 meter hög staty av en sittande Shiva utanför.

Jag bodde hos en muslimsk familj som bodde i stadskärnan. Familjen var tyvärr inte intresserad av Melan, men jag fick löpande rapporter: exempelvis när premiärminister Modi och hans regering var där och badade. Och att fem miljoner besökare hade anlänt dagen innan!

Jämförelsen mellan årets Kumbh Mela i Ujjain med förra årets i Nasik utfaller till Ujjains nackdel. Oöverstigliga språksvårigheter i en ren landsortsstad gjorde utbytet magrare än väntat. I Nasik var festivalområdet överblickbart och det var lättare att hitta språkkunniga. Det var svårt att ta sig fram i Ujjain. Den närmaste vägen via centrala Ujjain över floden till festivalen på andra sidan var ofta helt igenkorkad av stora folkmassor.

Om någon tänker åka till Ujjain vid nästa Mela 2028 så rekommenderas att hitta en gruppresa med inkvartering på ett hotell i närheten av festivalplatsen och att ha en infödd guide.

De hängivna indiska pilgrimerna är oftast i 60 års åldern eller äldre. Men återväxten förefaller svag. De unga eller medelålders har andra intressen just nu. Indierna är med rätta stolta över alla sina heliga män och kvinnor, men jag tror att den höga nivån inom guru-traditionen är hotad. Haschrökande babas kommer inte att nå upplysningen. Under festivalen levde många på att bjuda västerlänningar på ”röka” och att ställa upp på fotografering.

Det finns dock en ganska stor grupp i väst som är intresserad av de unika religiösa erfarenheter och kunskaper som finns i Indien. De borde man satsat mera på i Ujjain.